

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdenka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7/834, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2008, č. j. OAM-457/VL-07-08-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2008, č. j. 60 Az 54/2008 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2008 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že důvodem odjezdu žalobce z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se ekonomickým problémům v Kosovu, jelikož si tam žalobce nebyl schopen zajistit odpovídající pracovní uplatnění. Takový důvod však nelze považovat za azylově relevantní ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce v průběhu řízení dále neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některých z důvodů uvedených v § 14a citovaného zákona. Dotyčný potvrdil, že neměl nikdy v Kosovu žádné problémy se státními orgány, tudíž není předpoklad, že by se stal terčem jejich pozornosti po návratu do země.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 30. 10. 2008 zamítl.

Předmětný rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. V té nejprve uvedl, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobou, jestliže aproboval rozhodnutí žalovaného, který svým postupem porušil § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán dále pochybil tím, že zamítl žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně

nedůvodnou. Žalovaný i krajský soud se v tomto bodě omezili pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, přičemž v případě stěžovatele jsou splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, anebo alespoň ve formě doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Správní orgán a soud se při posuzování stěžovatelovy žádosti zabývaly pouze tím, že důvodem žádosti byla nemožnost získat v zemi původu stále zaměstnání, nepříznivá ekonomická situace a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Přitom Kosovo není země, v níž by byla ze strany současného režimu dodržována lidská práva, stěžovatel zde byl pronásledován soukromým věřitelem, od kterého si zapůjčil peníze, a toto jednání bylo tolerováno státními orgány. Tuto skutečnost při podání své žádosti podrobně nepopisoval pouze proto, že nevěděl, že by měl sdělit vše, správním orgánem nebyl o této skutečnosti nijak poučen.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že byla na místě aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, jelikož stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tvrzení stěžovatele, že nebyl poučen, že má uvést vše, co pokládá za potřebné pro účely své žádosti, není pravdivé. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná toliko o obecná tvrzení či citace právních předpisů bez toho, aby stěžovatel poukázal na konkrétní pochybení správního orgánu a soudu. Je třeba podotknout, že kasační námitky musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatel tak musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Jelikož stěžovatel svá tvrzení nikterak blíže nekonkretizoval, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito neurčitými tvrzeními zabývat.

Ve vztahu k další námitce, tedy že stěžovatel splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud odkazuje na to, co uvedl již v předchozím odstavci. Stěžovatel, ač vyčítá správnímu orgánu a krajskému soudu, že se omezily pouze na obecná konstatování, sám neuvádí nic konkrétního. Jediná alespoň

trochu konkrétní tvrzení se týkají toho, že stěžovatel měl být pronásledován soukromým věřitelem, od kterého si zapůjčil peníze, a dále skutečnosti, že v Kosovu ze strany současného režimu nejsou dodržována lidská práva. K uvedeným tvrzením však Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 zákona s. ř. s. nepřihlíží, neboť se jedná o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Stěžovatel sice namítá, že podrobnosti týkající se jeho pronásledování při podání své žádosti podrobně nepopsal pouze proto, že nebyl správním orgánem řádně poučen. Nejvyšší správní soud se však v tomto bodě plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něž je uvedená námitka nedůvodná, protože stěžovatel byl v řízení před správním orgánem za účasti tlumočníka poučen o povinnosti uvést pravdivé a úplné informace pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a toto poučení podepsal. Námitky stěžovatele, že má právo na udělení mezinárodní ochrany, tak zůstávají pouze v obecné rovině. K tomu lze poukázat také na judikaturu zdejšího soudu, podle níž je primární povinností stěžovatele uvést některý azylově relevantní důvod či tvrdit, že na jeho situaci některý z důvodů vyjmenovaných v § 14a odst. 2 zákona o azylu vůbec dopadá. Bez tohoto tvrzení není možné konfrontovat skutkové závěry správního orgánu, potažmo krajského soudu, s konkrétním druhem ohrožení stěžovatele ve smyslu § 12, případně § 14a zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 2 Azs 105/2008 - 69).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádný relevantní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2009

Žiškova

JUDr. Marie

předsedkyně

senátu